

Sázava 4. - 7. května 2012

Účast: Míla a Ema, Pavel a Helča s Kájou a Pavlínkou, Hanka F., Líba s Haničkou, Verča, Prcek, Tomáš a Olda, Vláďa a Lída, Markéta, Ňůmen, Lenka Z., Gába, Míša K., Martin K., Vilda a Věra se Štěpánem a Natálkou, Helča S., Pavlína Kř., Jakub, Lucka V., Jindra N., Karel Kř., Milan T., Pína, Karel H. a Eva, Karel J. a Simča s Terezkou, Ríša s Kiki, Tomáš J. s Pět'ou, Standa, Andrea; Karel H. ml., Radka P., Roman Z., Zuzana...

Pátek 4. května 2012 (příjezd do Zlenic): Pauza mezi poslední vodou předchozího roku a první vodáckou akcí roku aktuálního bývá zatraceně dlouhá. A letos to bylo umocněno tím, že již někdy v březnu se teploty vyšplhaly i ke dvaceti stupňům. Ale jako v minulosti i tentokrát jsme se dočkali. V tradiční termín státního svátku 8. května, který letos po dvouroční pauze konečně vyšel na všední den, takže alespoň část z nás si díky tomu pěkně prodloužila víkend, jsme vyrazili - kam jinam - na Sázavu.

Týden předtím počasí trhalo rekordy a teplota dosahovala tropických letních hodnot, na naší akci se ale trochu pohoršilo. Ale naštěstí jen trochu a jen v některých denních úsecích. Na druhou stranu díky čtvrtěčnému přívalovému dešti na Vysočině hladina řeky pěkně stoupla a to bylo to, co jsme potřebovali.

Z Prahy jsme vyráželi v pátek spolu s asi dalším půlmilionem jejích obyvatel, takže doprava jako obvykle kolabovala. Čekalo nás poskakování v kolonách aut na dálnici případně na objízdných trasách, no ale nakonec jsme to nějak přečkali a v podvečer se postupně začali sjíždět do našeho oblíbeného tábořiště u hotelu Kormorán ve Zlenicích. Nám známého nejen proto, že zde mívali mývaly (v kleci před hotelem).

Jako první dorazili Míla s Emou, následování Pavlem a Helčou s Kájou a Pájou a ještě o chvíli později Prckem, Hankou F., Líbou s Haničkou, Verčou, Tomášem a Oldou. Před stavěním stanů ještě na chvíli společně usedli ke stolům před Kormoránem a pivkem spláchlí prach ze rtů.

Právě při stavění stanů se přihodil zábavný okamžik, kdy nějaký místní hafan ukradl Oldovi s Tomášem odložený vakuovaný salám a vrátil ho až po chvílce nahánění a poté, co si přečetl z čeho byl vyroben.

Ještě za světla přijeli další účastníci tohoto vodáckého podniku: Vláďa a Lída, Markéta, Ňůmen, Lenka Z., Gába, Míša K. a Martin K.

Na večeři jsme se přesunuli do Kormoránu, kde nás šéfk přivítal slovy: „Á to jste vy, co jezdíte na vodu s miminy.“ Ujistili jsme ho, že „mimina“ už trochu vyrostla. Ukázalo se, že místní restaurace je slušný podnik, protože se zde nekouřilo (tento názor ovšem nesdílela většina přítomných kuřáků). Mnoho času tak trávili venku u stolů před hotelem, takže za chvíli zde bylo děsně zahuleno.

Jako dnes poslední dorazili Vilda a Věra se Štěpánem a Natálkou, Helča S., Pavlína, Jakub, Lucka V., Jindra N., Karel Kř. a Milan T.

To již v hospodě hráli na kytary Pavel a Vláďa, zpívalo se a povídalo. Část z nás také byla u ohýnku vzplanuvšího z dříví koupeného v Kormoránu za dvě čenta. Několik z nás si opeklo buřty, což trochu komplikovaly opékací klacky, jež několikrát uhořely, takže buřt skončil v ohni.

Další průběh noční pařby protáhnuvší se až do brzkého rána, které se logicky postupně účastnilo méně a méně osob (tak jak jsme odcházeli spát) dokumentují již jen útržkovité vzpomínky Helči ml.: „Lída si šla ve 4:10 čistit zuby... Martin a Lenka k ránu v 5:15 letěli do

Nice a pak byly vidět jen bílý zadky v hnědý Ganze... Jindra s Luckou přikládali dříví snošené z širokého okolí na fatru a vypili přitom dva rumy... Olda s Tomášem dopadli asi nejhůř - hotový delirium tremens...“

Kurňa! Taková hromada lidí, to je jako psát reportáž ze Spartakiády!

Sobota 5. května 2012 (Stříbrná Skalice – Zlenice; 11,1 km): Počasí nám od rána dělalo radost. Sluníčko svítilo a teplota vzduchu dosahovala letních hodnot. V poklidu jsme tak mohli posnídat v trávě nebo lépe u dřevěných stolků s lavicemi, kterými tábořiště u Kormoránu bylo vybaveno. Vše korunoval Martin, který si z restaurace v hotelu, otevřené již od rána, přinesl ke stolku na talíři vaječnou omeletu. Tak to tedy byla hodně velká pohodička! Kánoe z půjčovny byly objednané na poledne ve Stříbrné Skalici, ještě předtím sem však museli vlastní lodě dovézt auty Vilda, Vlád'a a Pavel. Cesta po silnici je výrazně delší než po řece, takže je čekal poměrně dlouhý přejezd. Ve Skalici se pak setkali s Karlem J. a Simčou, kteří sem rovnou z Prahy dovezli další tři kánoe.

Po návratu se přidali k ostatním, kteří již chvátali na vlakovou zastávku ve Zlenicích, aby stihli vlak v 11:32. Početnou, včera vytvořenou, skupinu osádek dnes krom Karla J. se Simčou rozšířili svým příjezdem ještě Karel H. a Eva, Pěť'a a Terežka, Ríša s Kiki a Pína.

Jak jsme tak pochodovali kupředu zpátky ni krok k zastávce, asi jsme připomínali prvomájový průvod, který se pár dnů zdržel. Korunu všemu nasadil Prcek, který si nesl svoji vodotěsnou nádobu od primalexu uvnitř nacpanou plechovkáči a s na víku položenou klobásou s chlebem. Vlak měl asi deset minut zpoždění, tak jsme se před jeho příjezdem alespoň trochu sešikovali. Když jsme se pak do soupravy „nalodili“ obtěžkáni lahvemi s Hu-Hu, bavorákem, pivem apod., byli jsme atrakcí pro ostatní cestující. Záhy dorazila průvodčí a marně se nás snažila přesvědčit, že by bylo lepší, abychom si koupili jeden společný lístek. Jenže nikdo netušil, kolik nás vlastně dohromady je, a hlavně kdosi podotkl, že: „Když budeme platit jednotlivě, tak pojede půlka z nás zadarmo.“ Nakonec, byť jsme jeli jen několik stanic, nás průvodčí asi všechny zkasírovala, ale o to nešlo.

V poledne jsme dorazili do Skalice. Jen jsme netušili, jestli jsme všichni vystoupili z vlaku. Zvlášť, když naši pozornost upoutal Ríša, který při vystupování kynul davu ze schůdků jak nějaká celebrita.

Při přecházení mostu jsme spatřili Martina Sopra ze Sázava-tour, který zrovna přivázel 12 objednaných kánoí. S našimi osmi vlastními jsme si tak vytvořili nový neskutečný rekord velikosti flotily - 20 lodí. Víc už, prosím, neéé!

Několik jedinců se stačilo osvěžit v restauraci Na Marjánce, ostatní mezitím složili a převzali půjčené lodě. Předpověď počasí hlásila zhoršení k večeru, takže jsme raději vypluli, abychom využili sluníčko, které nás v tuto chvíli příjemně hřálo svými paprsky. Jen nás trochu zdržely zmatky se sestavením posádek, aby byly všechny lodě obsazené, ale nakonec jsme vše dali dohromady.

Jak již bylo uvedeno, naše flotila čítala 20 kánoí s posádkami: Pavel – Pavlínka, Helča – Hanička, Štěpán – Vilda, Natálka – Věra, Vlád'a – Káj'a, Lída – Markéta, Martin – Lenka, Gába – Míša, Ríša – Kiki, Karel J. – Terežka, Karel H. – Eva, Helča S. – Simča, Hanka – Verča, Prcek – Líba, Tomáš – Olda, Míla – Ema, Pína – Pěť'a, Milan – Karel Kř., Jindra – Lucka a Jakub – Pavlína. Později v průběhu plavby došlo k několika drobným obměnám, např. když se Gába vyměnila s Kájou u Vládi a ten zaujal pozici zadáka u Míši.

Než vypluly všechny lodě, byly ty první již dost vpředu. Zadní voj navíc zdržel parádní kousek Pěti s Pínou. Pěť'a se usadil ke kormidlu, ale když se ve vratké Džousice v rychle tekoucí Sázavě cvakli hned po vyplutí, pozici zadáka raději převzal Pína a s Karlem J. si prohodil loď za plastového Piráta. Pak již vše bylo bez problémů.

Také jsme uspořádali rychlokurz v ovládní lodi pro Tomáše s Oldou, kteří byli na vodě poprvé, takže pak byli za harpunáře...

Radost (snad alespoň většině) udělal vodní stav. Den předtím po deštích Sázava prudce stoupla na více než 1,5 metru v Nespekách, což už je docela dost, a i když přes noc klesla pod metr, vody bylo dost, řeka tekla rychle a vlastně jsme měli asi jedny z nejlepších podmínek za celou letošní suchou sezónu. Barva vody zkalené bahnem byla sice příšerná - připomínala meltu, ale to nám zase až tak nevadilo.

Nemuseli jsme tedy ani moc pádlovat a mohli tak dát přednost srážeckám. Při jedné z nich Pavel dodatečně odemkl velkým klíčem řeku (na startu jsme to nějak nestihli) a dal ji trochu ochutnat bavoráčka, ale ne moc, protože my měli také žízeň.

To, že naše flotila byla opravdu mohutná, potvrzuje i skutečnost, že když se k sobě srazily kánoe Helči, Pavla, Karla J. a Ríši, tak by háčkové (Hanička, Pája, Terežka a Kiki) mohli vytvořit takový menší táborový oddíl. A to ještě Vilda se Štěpánem, Věra s Natálkou a Pína s Pěťou pluli někde vpředu.

Velmi brzy, po zdolání čtyř kilometrů, jsme dopluli do Vlkovce, kde jsme zaparkovali svoje lodě na levém břehu a zamířili na zahrádku restaurace U Žraloka. Dobře jsme se zde najedli, ale než si všichni naplnili pupíky, docela dost jsme se zdrželi.

Mezitím se zatáhly mraky a při odjezdu první skupiny 11 kánoí ve složení: Kája – Míša, Vláďa – Gába, Markéta – Lída, Natálka – Věra, Štěpán – Vilda, Pavel – Pavlínka, Milan – Karel Kř., Jindra – Lucka, Jakub – Pavlína, Pína – Pěťa a Prcek – Líba už začínalo krápat.

Po průjezdu Chocerady nás čekaly tři jezy. První z nich, [Chocerady](#) jsme sjeli středem toku po spádové desce. Háčkové přitom dostali pěknou vodní facku. Líba si předtím alespoň dle mimické rady ze břehu stačila zacpat nos, ale stejně dopadla jako ostatní.

Komplikovanější bylo zdolání [Hvězdonic](#), kde nás po sešoupnutí podél pravého břehu čekalo šutřiště, na němž se některé lodě nebezpečně zakymácely. [Poddubí](#) jsme na závěr sjeli pro změnu u levého břehu.

Mezi jednotlivými jezy jsme se pochopitelně průběžně osvěžovali Hu-Hu, bavorákem či pivem - to proto, abychom tyto blahodárné nápoje třeba neutopili, kdybychom se náhodou cvakli. Spíše jsme ale pádlovali, abychom dojeli do Zlenic co nejdříve. Počasí se totiž dost zhoršilo, lehce pršelo a i rtuť teploměru zamířila směrem dolů. Několikrát jsme také u břehů spatřili nutrie, či co to bylo za hlodavce.

První skupina dorazila do Zlenic kolem 17 hodiny. Čekaly už zde na nás další posily či návštěvy: Tomáš J., Radka P., Roman Z., Zuzana a Kája H. ml. Později přijeli ještě Standa s Andreou.

Postupně pak připlouvaly další posádky z druhé skupiny, některé ovšem ve značně vláčném stavu: Martin s Lenkou, Hanka s Verčou či Helča ml. se Simčou. Všichni byli mokří, protože proběhly i nějaké lekce „plavání“, v některých případech spojené s bahenními zábaly.

Zejména Martin našel v bahnu zjevné zalíbení, a když se drápal bosý ve Zlenicích z lodi na bahnitý břeh, vypadal jako kdyby si odskočil z Woodstocku.

Nečekanou náklonnost k bahnu projevila i Helča ml., soudě podle toho, že ho měla i na obličej (Karel J. ji do něj nad Hvězdonickým jezem hodil, aby se trochu probrala).

Flotilu uzavírali Helča s Haničkou, osamělý Tomáš (Olda to z Vlkovce raději vzal vlakem) a Karel s Terezkou, který na Poddubí horečku, jež ho celý týden trápila, zkusil neplánovaně srazit koupelí ve studené vodě. Prý to ale nefungovalo.

Třetí skupina (Míla – Ema, Ríša – Kiki, Karel H. – Eva) nedorazila vůbec. Chlapi se po obědě dorazili lahvičkou rumu, ještě se zastavili v další hospodě a jejich další plavba se tím stala bezbřehou utopií. Musela tak pro ně vyrazit záchranná výprava – Karel J. a Helča, kteří je pak do Zlenic dovezli auty (s kánoemi na střeše). Karel H. byl ještě mokrý, když na závěr vypadl při přistání u břehu z kánoe rovnou do řeky... Mokrý oblečení pak později mělo v lokále svou

roli při slovní výměně názorů mezi Karlem a šéfkem a později i Vildou, ale naštěstí to byla jen drobná epizoda, která si nezaslouží další pitvání...

Večerní posezení v hospodě bylo takové ospalé - po včerejší pařbě a dnešní plavbě měla většina z nás „vybité baterky“. Moc nás ani nenabudilo sledování hokeje na MS, ve kterém Česko prohrálo se Švédskem 1:4.

Do mdlob málem upadla Helča, již zmoženou po jejím návratu ze „záchranné akce“ uvítal v lokále šéfiček slovy: „Vy jste dadala?“

Zabodoval i u Gáby, když jí „chválil“: „Vy vždycky večer tak záříte a ráno jste taková jiná...“ Teplo, jídlo, pívko a chvilkové vypnutí v průběhu večera většinu z nás zase nastartovaly, takže se zábava opět rozjela a to na několika frontách. Někteří z nás posedávali celý večer venku (zahaleni kouřem), další grilovali u stanů či později byli u ohýnku. Početná skupinka si asi od desíti do dvou dávala postupně „poslední pívko“ případně „posledního panáka“. Vrchní se sice snažil o půlnoci vše ukončit zkasírováním, ale neprozřetelně nabídl, že si můžeme ještě něco k pití dokoupit u výčepu. Po několika „posledních objednávkách“ nás pak ve dvě vystrnadil ven. Ještě jsme si alespoň na cestu koupili pár piv a panáků...

Neděle 6. května 2012 (Zlenice – Poříčí nad Sázavou; 7,0 km): Stejně jako v sobotu nás ráno potěšilo počasí. Opět svítilo sluníčko, což však zase až tak moc neusnadnilo velmi, velmi těžké vstávání... Alespoň nás pobavil pohled na Martinovy bosé svázané nohy trčící ze stanu. Nejprve upadl v podezření z provozování samo-maso hrátek, ale později se ukázalo, že nohy vystrčil ze stanu, aby ho nezašpinil krví z rozřízlého prstu (po včerejší procházce), a svázel mu je škodič Standa.

Záhy tak bylo jasné, že přesun do Týnce se nepodaří uskutečnit dostatečně rychle, abychom tam dnes dokázali zvládnout dopádlomat. Pavel tak raději s Martinem Soprem domluvil vyzvednutí dnes končících lodí v Poříčí a převezení pokračujících odtud do Týnce.

Nic moc na tom nezměnilo ani to, že oproti včerejšku ubyly dvě kánoe a naše početná výprava se výrazně zredukovala, když během rána a dopoledne postupně odjely návštěvy (Radka, Roman, Zuzana a Kája H. ml.), ale i Gába s Míšou, Karel se Simčou a Terezkou, Olda, Líba s Haničkou, Karel H. s Evou a Míla s Emčou... Asi se jim nechtělo do mokrých bot.

Řidiči mezitím převezli auta do Týnce nebo do Poříčí, to podle toho, kdo se chystal na řeku ještě zítra a kdo plánoval odjet domů již dnes.

Do Týnce nakonec krom Vildy, Pavla, Jakuba a Tomáše dorazili i Standa s Vládou. Ti sice odjížděli domů již dnes večer, ale připojili se do nesprávné kolony a zapomněli zastavit v Poříčí. Alespoň tak po postavení stanů odvezli ostatní zpět do Poříčí, odkud pak tato šestice pokračovala již jen Vládovým vozem.

Na Standu zbylo místo v poloze ležmo vzadu na Vildovi, Kubovi a Pavlovi, díky čemuž si ho Vlád'a mohl vychutnat na zpomalovacích prazích v Čerčanech, kde ho trochu naklepal. Pavlovi zase bylo po včerejšku ne moc volno a teď měl Standovy nohy u nosu - raději si stáhl okénko...

Když se Vlád'a objevil ve Zlenicích s autem, mimořádně potěšil Lenku. Ta ráno trochu zaváhala, když promeškala odjezd řidičů, a pak celou dobu přemýšlela nad tím, jak pojedou v kánoi s batohem na zádech...

V tu dobu již byli dávno na řece Karel Kř., Jindra, Lucka a Milan, kteří vypluli napřed, protože spěchali domů. Stejně se pak ale trochu zdrželi díky tomu, že své auto si nechali zaparkované asi kilometr od místa, kde končili plavbu.

Druhá (hlavní) skupina vyplula později v tomto složení: Kája – Helča S., Jakub – Pavlína, Martin – Lenka, Lída – Markéta, Standa – Andrea, Hanka – Verča, Vilda – Štěpán, Natálka – Věra, Pavel – Pavlínka, Ríša – Kiki, Tomáš J. – Pěťa a singlující Vlád'a, Tomáš, Pína, Helča a Prcek.

I dnes Sázava pěkně tekla, navíc před námi bylo jen pouhých 7 kilometrů. Mohli jsme tak opět své lodě často spojovat do soulodí, ale na rozdíl od včerejška většina z nás abstinovala - buď je čekalo řízení auta nebo toho měli po včerejšku dost. Vilda tak marně hledal parťáka, který by mu pomohl zdolat láhev rumunského hnědého. Nakonec mu s tím pomohl jen Tomáš J.

První dnešní jez - [Čtyřkoly](#) - jsme sjeli podél levého břehu po spádové desce, pod níž jsme zatočili doprava, propádlovali dlouhým odtokovým jazykem mezi hrází a kamenným polem a u propusti vpluli do hlavního proudu. Odvážnější z nás to vzali šlajsnou, pod kterou je (zejména pak háčky) ale nemilosrdně zalila velká vlna. Hlavně Tomášův háček Pěťa zde absolvoval kvalitní sprchu.

Bohužel i dnes se počasí v průběhu odpoledne zhoršilo a začalo pršet. Na chvíli jsme zaparkovali pod mostem a pokračovali dál, až když se déšť trochu zmírnil. Při jedné ze srážek provedl Ríša abordáž kánoe Standy a Andy. Jeho uvolněné místo ale mezitím obsadil Tomáš J. Když jsme se pak rozpojili, Kiki protestovala, že jí chybí tatínek.

Druhý dnešní jez v [Čerčanech](#) byl nesjízdný, takže jsme lodě přetáhli přes zavřenou šlajsnu nebo jako Helča ml. s Kájou napravo u břehu. I zde se však našlo několik jedinců, kteří to prostě chtěli dát. Vilda se Štěpánem tak s velkým drhnutím „sjeli“ podél pravého břehu, aby se pak beznadějně motali v šutřišti a vývaru pod jezem.

To Vláďa si vyhlédl „lepší“ trasu podél pravé kozy. Jednak to vzal přes železné larseny, ale hlavně se pod spádovou deskou zasekl o šutry a položil Žbluňk na bok jako slavný kapitán Sketýno svoji Costu Concordii...

Za zmínku také stojí Meko Žbirka (Tomáš), který si v poklidu pádloval v pěřovce zahánějíc přitom dešťové mraky slunečními brýlemi. Ještě, že se necvakl, protože v té bundě by asi šel ke dnu jako kovadlina.

Konečně jsme dopluli do Poříčí, odkud velká část naší výpravy po obědě v hospodě U Hlaváčků odjížděla domů.

Ještě předtím Vilda dostal bezva nápad, že by bylo dobré dopádlavat až do Týnce. Nejprve Štěpán a pak Kája mu málem skočili na špek, ale přeci jen zavčas zaznamenali, že je Vilda „lehce“ omámen. Nakonec se tak nechal zlákat Tomáš J. Plavba do Týnce ale skončila asi po třech metrech ukázkovým polovičním eskymákem, po němž jsme jim pomohli vytáhnout loď zase nazpět na břeh...

V Týnci jsme se slézali jako švábi na pivo. Jako první přijeli vlakem Kuba s Pavlínou, když si na oběd zašli až zde, pak Pavel spolu s kánoemi převezеныmi za rozumný poplatek Martinem S. Lodě pomalu ani nestihli složit a už kolem nich zakroužila výběrčí poplatků - jo jo, ta nikdy nezklame.

Později přijeli auty Pína a pak Věrka s Ríšou vezoucí nehybné zavazadlo Vildu ležícího v nákladovém prostoru. Nechali ho tam svému osudu a vyrazili do Náklí na panáka.

Počasí se mezitím umoudřilo a k naší radosti už zase bylo hezky a svítilo sluníčko.

Jako poslední, vlakem po půl sedmé, dorazili Helča s Pavlínkou, Natálkou, Štěpánem a Kiki, Tomáš J. s Pěťou, Lenka, Kája a Helča S.

Večer jsme nejprve trochu odpočívali a pak se postupně přesunuli do téměř prázdného Náklí. Šéfiček Jarin - dlouholetá ikona tohoto občerstvovacího zařízení - projevoval svoji platonickou lásku vůči Helče ml. a celý večer jí nosil jednu zelenou za druhou a občas přidal i něco jiného: zmrzlinu, sladkosti apod. Investoval tak do ní asi tak celé své spropitné za poslední půlrok nazpět...

Povídali jsme si, popíjeli a Pína se věnoval i sběratelské činnosti. Shromažďoval si totiž cukříky, které dostával k objednávaným horkým nápojům. Ne že by se chtěl předzásobit na horší časy, ale zaujalo ho to, že cukříky byly „vyzdobeny“ třešinkami. Těšil se tak na chvíli až tuto agitku ukáže nějakému známému. Jen jsme nepochopili, jestli je to třešnickář nebo antiťešnickář.

Jarin nás neustále upozorňoval, že dneska tu nepobudeme příliš dlouho: „Zavírám v jedenáct ... v půl dvanáctý tu nikdo nebude ... ve dvanáct... ve čtyři...“ tak jsme ho nakonec kolem půlnoci nechali žít a přesunuli se ke stanům, za což byl tak vděčný, že nás zval ráno na míchaná vajíčka.

U stanů šestice Pína, Ríša, Tomáš, Helča, Pavel a Helča ml. ještě chvíli ve stoje pokecala a dopila přitom dvě PETky pivka. Možná byli i trošku hluční, tak se pro jistotu zeptali Pavlíný s Kubou, kteří šli spát mnohem dříve, jestli je náhodou nebudí. Říkali, že prý ano - a tak se k nim za chvíli přidali...

Pondělí 7. května 2012 (Týnec nad Sázavou – Pikovice; 16,3 km): Kolem osmé hodiny ráno odjel domů Ríša s Kiki. Ostatní pak poté, co se nasnídali, sbalili věci, protože se rozhodli jet domů již dnes večer. Počasí bylo proměnlivé, chvílemi i svítilo sluníčko, většinou se ale honily mraky.

Kolem půl dvanácté jsme vypluli, dnes již jen v sedmi kánoích s posádkami: Pína – Lenka, Tomáš J. – Pét'a, Vilda – Štěpán, Helča – Natálka, Pavel – Pavlínka, Kája – Helča S. a Jakub – Pavlína. Jen Věra dnes zůstala v kempu a evidentně jí to dělalo dobře.

Co nás potěšilo, byl stav vody, neboť Sázava ještě trochu stoupla na cca 1 metr na vodočtu v Nespekách. Díky tomu jsme mohli využít toho, že řekla opravdu luxusně tekla. A vzhledem k tomu, že v celém úseku bylo i celkem liduprázdno - za celý den jsme potkali jen několik málo plavidel - byly podmínky pro splouvání excelentní.

Úvodní [jez v Týnci](#) jsme skodrcali podél pravého břehu a pak pokračovali v pohodě dál. Sázava nás nesla rychle i po klidnějších úsecích před následujícími splavy - [Podělusy](#) a [Brejlovem](#), jež jsme zkušeně zdolali šlajsnami. Pod jezy voda vždy pěkně vařila v mírných peřejkách, které jsme si náležitě vychutnali.

První kratší zastávku jsme absolvovali u Kaňova, kde jsme se pod slunečnící místního bufetu schovali před krátkým deštěm, jenž naštěstí neměl dlouhého trvání. Protože se trochu ochladilo, zahřáli jsme se horkými nápoji: čajem, kafem či horkou griotkou. Poté, co deštík skončil a my dopili, jsme [jez](#) sjeli šlajsnou s vysokým schodem.

Následoval asi nejkrásnější úsek dolního toku Sázavy plný peřejí a pěkných přírodních jezů. Tuto lahůdku jsme si náležitě vychutnali. Kánoe poskakovaly po nekonečných vlnkách a naše vodácká srdce plesala. Nutno dodat, že v sobotní sestavě (a hlavně stavu) by to ale asi v některých místech bylo se značnými obtížemi.

V pohodě jsme sjeli malý [jezík v Krhanicích](#) a pak již následoval dlouhý sešup táhlou šlajsnou [Pěnkavy](#) s velkou vlnou, která se stala osudnou Pínovi s Lenkou, jež zalila a vyklopila.

Pomohli jsme jim vylít loď a pak všichni zase pokračovali dál. Ani se zatím nechtěli převlékat do suchého, což jak se ukázalo později, bylo celkem rozumné rozhodnutí.

Čekal nás totiž ještě [Lesní jez](#), známý tím, že zde proud hodně táhne doprava do náhonu sousedícího těsně s propustí, a musí se proto do ní najíždět hodně zleva. A právě Pínu s Lenkou nahnal bokem na pravou kozu, jež je zde svojí horní částí mírně pod úrovní hladiny řeky. No a už tam byli - ani jsme předtím nezaznamenali, že by mluvili o svém úmyslu si dneska pořádně zaplavat. Vilda jim alespoň přispěchal na pomoc s vylitím lodi, protože zůstali „viset“ na malém ostrůvku uprostřed řeky.

Již podruhé jim dnes uplavala plná PETka s pivem, k níž chtivě zamířila jedna z kolem projíždějících kánoí. Naštěstí jí ale dříve odlovila Pavlínka.

Také Kuba s Pavlínou měli na Lesním jezu potíže, voda je ale naštěstí nahnala až úplně vedle pravé kozy, takže jez částečně skodrcali po kamenité hrázi a částečně loď stáhli.

Dlouhou krásnou peřejí jsme poté postupně dopluli do Kamenného Přívozu, kde jsme loď vytáhli na pravém břehu a zamířili na oběd k nedaleké restauraci U Vemenáče. Zde jsme si

pochutnali na české klasice: výpeccích, krkovicí, polévkách, řízcích, ovocných knedlicích, smažáku apod. A k pití jsme si na zahřátí dali čaje ... a pivka.

A štěstí na počasí se nás drželo i nadále, protože sice začalo hustě a docela dlouho pršet, což nám ovšem vůbec nevadilo, protože jsme byli schováni v hospodě.

Než jsme se nasýtli, pršet přestalo, takže jsme mohli v poklidu vyrazit na další plavbu. [Jez v Kameňáku](#) ale docela vzbuzoval obavy. Vlny se v jeho šípovitém průplavu valily z obou stran přes velké kameny a vyvolávaly otázku, kudy to dát. Všechny naše posádky si ale vedly skvěle a bez zaváhání - byť hodně zality vodou - jím doslova prolétly.

Následovala další pěkná peřej, jež se zklidnila až před [Žampachem](#). Ten jsme sklouzli podél pravé kozy po spádové desce a unášení mírnými peřejkami pokračovali dál.

Hladina se trochu víc rozbouřila ještě pod skalou na Ajaxu a pak jsme již v poklidu dopluli do cíle našeho vodního putování v kempu v Pikovicích. To již bylo zase krásné počasí, sluníčko nás hrálo a ti z nás, kteří si předtím libovali v neoprénech, nyní funěli vedrem.

Rychle jsme se převlékli a pospíchali na vlak, který měl jet v půl šesté. U lodí zůstali jen Pavel a Vilda, kteří je naložili na vlek k Martinovi S., a pak společně přešli do Týnce. Zde jsme přeložili naše lodě na auta a po rozloučení s ostatními vyrazili na cestu do Prahy.

První letošní vodácká akce se bez pochyb, až na drobnosti, vydařila. Skvělé vodní podmínky, přijatelné počasí, spousta zábavy a zážitků - no prostě jsme si to vychutnali...